

Sonya Kelly

Kerekesszékek az arcomon

[THE WHEELCHAIR ON MY FACE]

VISSZATEKINTÉS RÖVIDLÁTÓ GYERMEKKOROMRA

(részlet)

Zene: az I Can See Clearly Now Johnny Nash előadásában.

Sonya kísértál a színpadra, zsákjában a darab kellékeivel. Véletlenül nekimegy egy asztalnak és egy székek. Többször is megpróbálja elhelyezni a zsákot az asztalon. Kinyitja a zsákot. Kivesz belőle egy látásvizsgáló táblát. Hátrasétál a színpad végébe, ahol beleütközik a falba. Kivesz egy műanyag poharat is a zsákjából, amit végül az asztal szélére helyez. A pohár leesik, amit nem vesz észre. Kivesz egy palack vizet a zsákból, kinyitja, majd elkezdki kitölteni a vizet oda, ahol a pohár eredetileg állt. A víz a földre folyik, amit szintén nem vesz észre. A palack vizet később ugyanúgy az asztal szélén engedi el, ami leesik a földre. Ezt sem veszi észre. Ekkor előveszi a szemüvegét, és felhelyezi az orrára. Leteszi a zsákját, maga is leül, és a közönségre néz. Két másodperc telik el. Ijedten felsikolt. A zene elhallgat.

SONYA: Te jó ég, észre sem vettem magukat! Üdv. Olyan kis vaksi vagyok. Na jó, már nem vagyok az. Csak a hatás kedvéért csináltam. Tudják, most már jól látok, de ez nem volt mindig így. És ahhoz, hogy megértsék, milyen is volt akkor, be kellett mutatnom, milyen volt, amikor nem láttam... szóval látták.

Nem voltam teljesen vak, de azért vicces, hogy azok, akik nem vakok, mennyit mondogatják: *tisztára vak vagyok. Ti-hisz-tá-ra vak vagyok.* Azt hiszem, ha valaki azt mondja, *tisztára vak vagyok*, az egy kicsit olyan, mintha azt mondaná, *leégttem.* Mindenkinek mást jelent. Hogy mire is gondolok?

„Istenem, tisztára vak vagyok! Észre se vettelek a meccsen!”

„Istenem, tisztára vak vagyok! Ez a cipő nem is passzol a ruhámhoz!”

„Istenem, hát ez a nő tisztára vak. Szuperül néz ki, a pasija meg annyira nem!”

Részemről az, hogy *tisztára vak vagyok*, amikor tisztára vak voltam, egy egészen picit mást jelentett:

„Istenem, tisztára vak vagyok! Arról a folyóról azt hittem, hogy betonút.”

„Istenem, tisztára vak vagyok! Egy chipses zacskót ettem kenyérmorzszával a kacsák helyett.”

„Istenem, tisztára vak vagyok! Nekimentem a tükörképemnek, majd beszéltem neki, amiért nem kért elnézést.”

Hát ennyire voltam vak.

Előbbre lép, szemügyre veszi a közönséget.

Ha rámosolygok magukra, jó eséllyel visszamosolyognak rám.

Mosolyog.

De mi van, ha mindez fordítva történik? Ha *maguk* mosolyognak, én pedig nem mosolygok vissza. Mivel *nem látom*, hogy mosolyognak, ezért nem mosolygok vissza, hiszen fogalmam sincs arról, hogy mosolyognak. Maguk persze nem tudhatják, amikor rám mosolyognak, hogy nem fogom látni, amint mosolyognak. Amikor rám mosolyognak, és én nem mosolygok vissza, biztos azt gondolják, „mekkora egy tuskó”. És amikor legközelebb találkozunk, a továbbiakban udvariatlanul fognak bánni velem, hiszen korábban nem viszonztam a mosolygást. Ekkor én is kezdem azt hinni, tuskókkal van dolgom. Aztán hirtelen azon kapjuk magunkat, hogy mindenki azt hiszi a másikról, mekkora egy tuskó, amit vígan továbbadunk a barátainknak, így amikor velük lesz találkozó, ők is alátámasztják majd ezt a tuskó dolgot. És akkor mindenki azt fogja hinni, hogy mindenki más egy tuskó. Pontosan ilyen az, amikor az ember nem látja rendesen az arcokat. Akár egy aknamező, ahol simán odavesznek a potenciális barátok meg a tuskók, egyetlen felvont szemöldök, némi szemforgatás vagy kacsintás miatt. Bamm. És a részemről ennyi.

Gyerekkoromban azért láttam néhány dolgot. Jobbára a méretes dolgokat. Az apróbb dolgokat viszont nem láttam a nagyobb dolgokon belül. A tárgyaknak nem volt kezdetük és végük, nem volt semmilyen körvonaluk. Egyszerűen csak beleolvadtak a náluk nagyobb tárgyakba. A fák például óriási zöld fonalgombolyagok voltak. A madaraknak csak a hangját hallottam. A járda széle meg olyan volt, akár egy huzal, amiben aztán jól felbukhattam. Kész csoda, hogy életben maradtam.

Fogalmam sincs, hogy miért nem vette észre senki, milyen vaksi voltam gyerekként. Talán kevésbé figyeltek oda az olyan betegségekre, amiknek nem volt látható nyoma. A diszlexiát vagy a figyelemhiányt akkor még fel sem találták. Nem tudom. Ha nekimentem valaminek, egyszerűen csak nem néztem a lábam elé. Elképzelhető. Azt hiszem, az emberek úgy gondolták, engem módfelett érdekelt minden. Megtanultam ugyanis, hogy ha olyan közel mentem a dolgokhoz, hogy szinte látszott rajtuk a leheletem, akkor indult be a varázslat.

Szemügyre veszi az asztalt.

A fa erezete az étkezőasztalon, a szeplők a karomon és az öltések a pulóveremen.

Közelebb megy a közönség egyik férfi tagjához.

De az arca, hölgyem, hogy éppen mosolyog-e vagy sem? Olyan közel kéne hajolnom, hogy akár szájon is csókolhatnám. És azt hiszem, a kapcsolatunknak még nem vagyunk ezen a pontján. Ne értsen félre, maga biztos nagyon kedves. Ó, szóval maga férfi. Úgy is jó.

Értik, mire gondolok? Amikor egyedül van az ember, olyan közelről nézheti meg a dolgokat, amilyen közelről csak szeretné. Egyébként meg vigyázni kell, mert van az a szint, ami után komplett hülyének néznek. Kivéve, persze, ha egy imádnivaló kis kölyökről van szó, nekem pedig nem lehetett okom a panasza.

Ha vacsoravendégek jöttek, mindenkinek beleülhettem az ölébe. Esetleg belecsimpaszkodhattam a nyakába. Olyan voltam, akár egy macska. Vagy egy majom. Egy

macskamajom. Szabadon piszkálhattam mindenkit, magamba szívva a mikrokozmosz információt, mialatt a nővérem a nappaliban *A hattyúk tavára* illegette magát.

Zene: A hattyúk tava.

Fókuszváltás, és már mehetünk is. Ó, azok a titokzatos hangok, mint az orrszőrökön átáramló lélegzet! A dohányfüsttől ziháló tüdő! Ahogy nyelik a bort meg a rágcsát, és a műfogsorok klaffognak a szájokban, a végtelen végbélszél, a belek bálnamozgása, az összeférhetlenség csodálatos zörejei! A szagokról nem is beszélve. Old Spice és rózsás parfümök, mosópor, viszki szájíz, ananász meg sajt, baromfimájás. A felnőttek ölében a látvány sem utolsó: óriás, dörzsiszivacszerű szemöldökök, ernyedte fülcimpák, a különleges alkalmakra előásott ékszerek, beszéd közben rögögő bőr a húsos nyakakon, krétaporszerű, kék szemfesték, szúrós bajuszka, férfiakon és nőkön egyaránt, barázdák és mosolyráncok, inggallérok, nyakkendőminták, a száj körül csikokban felgyűlt alkalmi rúzs, csiklandós tweed és halszállkás öltönyök, bizsuk, válltömések, gyöngysorok és az itt-ott befigyelő melltartópántok...

Zene: A hattyúk tava fokozatosan elhalkul.

Én mindezt csak a felnőttek gyermekek iránti rajongásának köszönhettem. Volt az apámnak egy ismerőse, akinek a felesége nem igazán szerette a gyerekeket. Soha nem is ültem az ölében, így hát fogalmam sem volt arról, hogy nézhetett ki.

A ragaszkodással palástolt felfedezőköreim, azt kell, hogy mondjam, egyébként tökéletesen működtek. Ráadásul rettentő népszerűsége tettem szert.

„Ó, hát egy csuda bújós gyerekről van szó!”

Majd következett az iskola.

Hamar megtanultam, hogy a gyerekeket nem lehetett megölelgetni ahhoz, hogy rájöjjenek, hogyan is nézhetnek ki. A tanárokat dettó. De még a vécéket sem, amikor szólított a természet, az ajtókon lévő táblácskák pedig abszolút nem mondtak semmit. Nem ölelhettem meg a táblát az osztályteremben, csak hogy megtudjam, mi van rajta, és fogalmam sem volt, a többiek miért szajkózták mindig ugyanazt, eleve, honnan jött a hang, és vajon hogy voltak képesek mindent egyszerre mondani? Olyan volt, mintha valami szektába csöppentem volna, vagy hirtelen egy játékba, aminek csak én nem ismertem a szabályait.

Az osztálytermünk ablakából primán rá lehetett látni a városra – mint egy betonszönyeg, úgy terült el alattunk.

„Ott van a mi házunk!”, „Ott meg a miénk!”, „A miénk!”, „Meg a forgácsgép! Nahát!”

Számomra minden összefolyt, de nem árultam el senkinek. Időnként még rá is böktem néhány dologra, csak hogy beilleszkedjek valamicskét.

„Nézzétek, ott van az ég! Egy autóduda! És mekkora... tér!”

Rengeteget teniszeltünk a suliban.

Fog egy darab újságpapírt, majd galacsinná gyűri.

Közismert tény, ugyebár, hogy valójában a tenisz különböztet meg minket az állatoktól. A tenisz egy rettentő civilizált játék, ami pofonegyszerűen sajátítható el gyerek-

korban, hogy aztán később egy fiatalember, mondjuk, felkérjen vegyes párosozni, beleszeressen a fonákodba, feleségül kérjen, boldogan éljetez, majd újabb gyerekek születessenek, akik ismét megtanulnak teniszezni.

Odaadja a teniszlabdává gyúrt galacsint a közönség egy tagjának, a következő instrukció kíséretében:

Amikor azt mondom, *hó-hopp*, hajítsa felém a galacsint.

Tehát. Hét éves vagyok, a pálya szélén. Süt rólam az önbizalom. Rendíthetetlen vagyok és elszánt. Kecsesen szálllok, mint egy pillangó, de csípek, mint a méh. Tudom, hogy nem ez az ideillő sportos metafora, de figyeljenek ide. Készen állnak? Hó-hopp!

A labda felé repül, majd elszáll mellette.

Mindjárt! Mindjárt! Mindjárt?

Várákodik, eltökélten várja a labdát.

Soha nem mentem férjhez. Nem szerettem teniszezni. Pingpongozni. Lengőteniszezni. Focizni, és úgy egyáltalán, semmilyen labdajáték nem volt a szívem csücske. És hogy mi a helyzet a babákkal? Kemény, formátlan műanyag volt az összes, bűzlöttek, akár a gyárkémény, és még csak ölelgetni se lehetett őket.

Az én babám soha nem találta a helyét a többi között. Merthogy voltak ám szabályok. Szombatonként a lányok összegyűltek valamelyikőjük kertjében, és pikniktakarón kucorogva cserélték ki a pisis alsót a babákon, befújkálták édesanyjuk parfümjével, és rajszögeket nyomkodtak a fülükbe, fülbevaló gyanánt. Ezzel, mondjuk, nem is volt semmi bajom. Ahhoz, hogy egy baba megfeleljen a köznek, legalább három névvel kellett rendelkeznie, és minden névnek legalább három szótagból kellett állnia. Ekképpen rengeteg Arabellával, Cinderellával és Santaponzával volt dolgunk. Csak én hívtam a babámat Spocknak.

Zene: a Star Trek főcímdala.

A neved Spock; egy földönkívüli műanyag baba vagy a Vulcan bolygóról. Számkivetett a műanyag babák közösségében. A küldetésed: visszatérni a világűrbe. Oda, ahol egyetlen más baba sem járt még. És most kilövés következik. Viszlát, Spock! Repülj, Spock! Repülj! Sok szerencsét az űrben! Arra az esetre, ha megéheznél, becsúztatam egy fél kekszet a pelenkádba. Majd tudasd velem, hogy látsz-e a Holdró! Aztán valahogy mindig visszaesett, egyenesen az arcom közepébe. Aú!

A kifinomultabb szabadidős tevékenységeket preferáltam, amik sokkal inkább illettek hozzám, így például meg voltam győződve arról, hogy az ABBA a ruhászekrényemben lakik. Ehhez nem volt szükség sem a mosolyok, sem a kacsintások, sem a szemöldökök tanulmányozására. A családi ABBA válogatáslemezünk dimenziókapuként szolgált a számomra. Svéd popegyüttesként ezüst latexnadrágot és napszemüveget hordtak, ami egyszerűen lenyűgözött. Sokáig próbálgattam, hogy

az én nevem kezdőbetűjét miként illeszthetném a zenekar nevébe. SABBA? ABBAS? ASBBA? ABSBA? Ők voltak az én igazi barátaim, akik a szekrényemben laktak, és erről egyedül én szereztem tudomást.

Kialszanak a fények. Kezében egy zseblámpával megvilágítja az ABBA-válogatáslemezét.

Helló, ABBA. Hogy telt a napotok?

Svéd akcentussal utánozza az ABBA tagjainak hangját.

„Jaj, Sonya, olyan csodálatos itt nálad! Köszönjük, hogy befogadtál minket a szekrényedbe. Neked milyen volt a sulí?”

Ó, semmi különös. A szorzótáblát vettük.

„Hát jó. Kár, hogy nem tudsz mindig velünk lenni a zenekarban.”

Tudom. De Írországbán, ha nem jársz suliba, akkor lecsukják a szüleidet.

„Milyen kár. Viszont csúcs voltál múltkor a koncerten.”

A közönség felé.

Én feleltem a világításért a fellépéseken, mondanom se kell, egy ezüst pelerinben. Aztán egyik este Frida hülye mód elfelejtette a *Waterloo* szövegét, úgyhogy be kellett ugranom a páholyból helyettesíteni. Benny ment tovább a zongorával, „Bam ba bam ba bamba bam ba bam ba bam. Sonya, te jössz!” „Maa, maa. At Waterloo the ponies did surrender...” Hát, igen, nem voltam több hétnél. Ami engem illet, a *Waterloo* nem szólt másról, mint néhány pici póniról meg egy vécéről.

Temérdek időt töltöttem az ABBA-val a szekrényben. A szüeim persze próbáltak más tevékenységeket is javasolni.

„Sonya, nem szeretnél, mondjuk, balettra járni?”

Isten ments!

A sulit már így is eléggé megnehezítette az a dolog a táblával. A tanári beszámoló is kerek perccel megmondták.

„Sonya körülbelül két perccel lassabb mindenkinél. Sonya a szomszédja füzeteiről lesi le az anyagot. Sonya a mellette ülő fiút ölelgeti. Sonya a pulóverét bámulja. Sonya a saját világában él. Sonya nem másol le semmit a tábláról. Sonya még csak nem is néz a táblára.”

Még jó, mivel Sonya *nem látja* a táblát, ezért fogalma sincs arról, hogy néhány dolog *fel van írva* a táblára, amit jobban tenne, ha elsajátítana az alapvető ismeretek jegyében, de hát még csak nem is tudja, hogy ezek *léteznek*, hiszen azon a hülye *táblán* szerepelnek! Például, hogy egy meg egy az kettő, kettő meg kettő az három, négy meg négy az... sok... Egy – megérett a meggy, kettő – csipkebokor vessző! A, mint alma. B, mint banán. C, mint cica. Sz, mint szemüveg.

E, mint elsőáldozás.

Térdre esik, kezeit imára kulcsolja.

Rengeteg dolog történt hétéves koromban. Akkor készültünk például az elsőáldozásra, amit mindenki szuperkomolyan vett. Tökéletesen kellett viselkednünk, egyszerűen tökéletesen. Olyan dalokat memorizáltattak velünk, minthogy „Május a Szűzanya hónapja”, pedig még csak nem is volt május. Aztán gyakoroltatták velünk az ostya-evést, ami, persze, nem is volt ostya. Csak egy apáca megérintette a nyelvedet. És gyakorolni kellett azt is, hogy lehet láblengetés nélkül ülni, vagy nyikorgás nélkül felállni a székről, hogy kell meghajolni, térdelni, illetve egyenes háttal, ünnepélyesen és méltóságteljesen kinyújtani a nyelvedet. Elárasztottak minket a kiegészítők: cipők, csatok, ruhácskák, fátylak, kistáskák, kesztyűk, rózsafüzérek, harisnyák, hajcsavarók, kabátkák, kendők, *Bibliák* és karkötők. Tiszta *Topmodell leszek!*, csak Vatikánban.

Részt vettünk rengeteg orvosi vizsgálaton is. A suliban megjelent időnként egy-egy nővérkinézetű hölgyemény, hogy megvizsgálja a különböző testrészeinket. Fel kellett sorakoznunk a sötét folyosón egy picike iroda előtt, ahová egyenként léphettünk csak be. Volt egy nő például, akinél meg kellett hajolni, hogy letapizza a hátad, bármiféle magyarázat nélkül. Gyere be! Hajolj le! Fogd be a szád! Brr. Azok a hideg kezek! Egy másik nő a fejbőrünket vette szemügyre, életjelek után kutatva. Nézzük csak, nézzük csak, nézzük csak! Volt, aki a térdünkre ütött egy kalapáccsal. Aú! Volt, aki a mellkasunkra ragasztott egy tapaszt, és ha másnapra nem lettél kiütéses, a karodba dőött egy injekciós tűt. Aú! Cukrot is kellett enni, amit egy sor újabb injekciós tű követett. Egymás után három. A, mint... aú! B, mint... aú! C, mint... AÚ! Volt egy nő, akinek minden alkalommal, ha meghallottál egy sípszót, annyit kellett mondani, „igen”. Tuti, nem volt komplett.

Majd jött a betűzős nő. Odakintről hallani lehetett, ahogy a betűket duruzsolták.

„A, r, m, p, q, r, y.”

Armpqry? Van ilyen szó?

Kijött az előttem lévő, és már húztam is be. A felmérést végző nő a szoba túlsó sarkában állt, így semmit nem láttam belőle, de a hangja kedves volt.

„Sonya, azt szeretném, ha most olyan nagyra nyitnád a szemed, amilyen nagyra csak bírod, és felolvashád nekem az összes betűt, amit csak látsz, a piros vonal alatt. Odanézz, aranyom. Sonya, látod azt a piros vonalat? Sonya, a tábla megvan?”

Oké, hát az valamilyen szinten megvolt. Kissé homályosan bár, de néhány fekete pacát láttam egy fehér háttér előtt. Betűt egyet sem. Nem úgy volt, hogy majd ő ad nekem egy szót, kibetűzni?

„Rendben, Sonya, akkor talán sétálj közelebb a falhoz, és szólj, ha meglátsz egy betűt.”

Lassan elindul a látásvizsgáló tábla irányába. Akkor kezd el betűzni, amikor alig néhány centire áll.

E, F, P... Efp? Lapozott, és lefirkantott valamit. Letette a kartonomat, majd behívta az igazgatót, az osztályfőnökömmel együtt.

„Mondják, mégis mi folyik itt? Hogy lehet az, hogy nem vették észre? Ez a gyerek három éve koptatja a padokat, és még a kezét is alig látja az orra előtt!”

Aztán mentőt hívtak, beültettek egy tolószékbe, irány a kórház, ahol az orvosok éjjel-nappal teszteltek mindenfélére, egy ilyen gépen keresztül tápláltak, majd a másik oldalon távoztam, immár napszemüvegben. VÁRJATOK, ABBA, JÖVŐK!

Zene: A Super Trouper című ABBA-szám eleje.

Szép is lett volna. Merthogy mindez nem történt meg. Távoztam, a kedves hangú nő meg, ha jól gondolom, ivott egy csésze teát és elropogtatott hozzá egy kekszet. Ezután megírta a jelentését, amit elküldött az egészségügyi bizottságnak, ahol az nyilván egy asztalon landolt, és idővel a felelős beosztott átfutotta, majd az ajánlásokat követve kiküldött egy levelet, ami végül az előszobánk szőnyegén ért földet.

A levegőben gépel.

„Sonya Kelly látásvizsgálatának tárgyában javasoljuk a páciens számára a mindennapos szemüvegviselést. Az adott dátumon kéretik megjelennie az Adelaide Roadon működő Royal Victoria Szem- és Fülklinikán, teljes kivizsgálás céljából. Tisztelettel: Dr. Bla-bla-bla.”

„KÉPZELD, SONYA, MOSTANTÓL MINDEN NAP SZEMÜVEGET KELL MAJD HORDANOD!”

Az egy dolog, hogy nem láttam. Na, de nem voltam süket! Ennél jóval fontosabb dolgokon járt az eszem.

Kezébe veszi az ABBA-lemezt.

Aznap este az ABBA volt a tévében, és megengedték, hogy fennmaradjak. Annyira izgultam, hogy a képernyő folyton bepárásodott a leheletemtől. Épp Ausztráliában turnéztak a magángépükkel. A rajongóik tisztára megőrültek, sikítottak össze-vissza, és hozzányomták az arcukat a limuzinukhoz. Ráadásul nem is azt ordították, hogy ABBA, hanem EBBA. „EBBA! EBBA! Szeretünk, EBBA!”

Az ABBA-nak aztán futnia kellett egyik helyről a másikra, annyira megvadultak a rajongók. Agnetha óriási napszemüveget viselt, hogy egy kis nyugalomra leljen a kamerák kereszttüzeiben. Kétségbeesettnek és egyben iszonyú menőnek is tűnt, ahogy a napszemüvege megvédte őt a tömegetől.

„ABBA! Minden rendben?”

„Ó, igen, Schonya, olyan jó végre visszatérni Ausztráliából. Túl sok volt a rajongó, túl sok volt a fényképezőgép. Hogy ment a sulí?”

„Semmi különös. Gyakoroltuk, hogy kell ostyát enni, persze nem is ostya volt, hanem egy apáca. És szemüveget kell majd hordanom, minden nap.”

Az ABBA nem hordott szemüveget. Az ABBA napszemüveget hordott. A nagymamám viszont szemüveges volt. Egyszer megszagoltam. Hajlakkal vegyes műanyag. Az osztályfőnököm szintén; a nyakában hordta olyan láncos bigyón. A papok voltak szemüvegesek, meg az apácák. És a suliban is volt egy fiú. Majd' mindenki beszólt neki, mert a lencsék mögött a szemgolyói olyan aprónak látszottak, mint két halacska, ami körbe-körbe úszkált.

„Halacska, halacska, pöttyös halacska!”

Az ABBA-lemezhez.

„De gondolkodom azon, hogy mi lenne, ha napszemüveget csináltatnánk? Elvégre az elsőáldozáson rengeteget fognak fotózni.”

„Remek ötlet. Annyira jól jön, ha az ember híres! Ó, Sonya, már alig várjuk, hogy láthasschuk!”

Az elmémben lehetőségek sora kavargott: az ABBA visz majd suliba a limuzinnal, mire én kiugrom az autóból az ezüst pelerinben, giganapszemüveggel a fejemem, a fényképezőgépek villognak körülöttem, autogramot kérnek, és az ABBA hozza a KFC-menüt ebédre, miközben én és a smasszerok a teremben csücsülünk. Ez lenne a nekem való. Én ilyen vagyok. Babák? Ugyan már! B, mint baromság!

Felveszi az újságot a földről.

Az iskola másnap a „Hírek” jegyében telt. Nekünk, diákoknak, le kellett írunk a hét eseményeit, miközben a tanárunk a *Katolikus világ* hasábjait olvasgatta.

Egy idegesítő kisgyerek visító hangját utánozza.

„Hírek – Audrey McKenzie tudósítása. Dönteni kellett a héten, hogy melyik ruhát válasszam az elsőáldozásra. Anya azt mondta, hogy Isten engem szeret a legjobban, és én leszek a legszebb.”

Egy kislány orrhangját utánozza.

„Hírek – Owen Dunne tudósítása. A héten rendeltünk egy bohócot meg egy ugrálóvárat az elsőáldozásra, és egy helikoptert is, ami ugyanúgy igaz.”

Kezében az újságpapírral feláll, az arca körülbelül nyolc centi távolságra.

„Hírek – Sonya Kelly tudósítása. A héten meg kell látogatnom a kórházat, mert kapni fogok egy napszemüveget napi használatra, mert a szememnek van egy különleges betegsége, és az orvosok azt mondják, ha leveszem, abba bele is halhatok.”

Audrey McKenzie befoghatta.

PÉTERY DOROTTYA FORDÍTÁSA